

Az R. M. P. Arad-városi és rajoni bizottsága, a városi és rajoni néptanács lapja

XIII. évfolyam, 3874. szám

4 oldal, 20 bani

1957, augusztus 11, vasárnap

„Termeljünk többet, jobbat, olcsóbban a munkaidő teljesebb, ésszerűbb kihasználásával!”

A jó munkafeltétel a munkaidő kihasználásának egyik alapja

Nem voltam jelen a tartományi értekezleten, ahol a munkaidő teljes és ésszerű kihasználása kérdéséről vitáztak, csupán a sajtó hasábjairól szereztem tudomást az iparvállalatok

e fontos kérdéséről. Ha ott lettem volna, bizony számos kérdéshez én is hozzájárulhatok. Ha már először nem mondhattam el a I. Ranghegy gyár kezdeményezéseinek jelentőségét, így hát írásban szólnok hozzá.

Mint az IRUM gép- és motorjavító központ, motor- és segédműhelyek mestere, gyakorlati tapasztalataimból tudom, hogy milyen nagy fontossággal bír a munkaidő teljes kihasználása. Mert nem lehet közömbös számomra és egyetlen szerelő számomra sem, hogy az általános javításra kerülő tehergépkocsik és traktorok milyen hamar kerüljen újra forgalomba. Eppen ezért, mi mindent elkövetünk, hogy az általános javítások mielőbb elkészüljenek, de sajnos olykor különböző objektív tényezők akadályozzák, vagy késleltetik a munka gyors menetét.

Bizonyára megemlítenék a műhelyek fájó problémáját: a szerszámmiányt is. Mert bármennyire is igyekszünk jól, pontosan, felelősen dolgozni, ha szerszámmiány miatt lassan halad a munka. Mi leginkább a különféle csavarkulcsokban szenvedünk hiányt. Perc perc után vész kárba azzal, hogy a munkás szerelő kulcsok után szaladgál a mesterhez, szerelőtársához. A hiba az, hogy kulcskészletünk kevés, s a gyakori törések, rongálódások miatt elég hiányos. Most, hogy ezt a kérdést megoldjuk, elhatároztuk, hogy a kerekék szereléséhez szükséges kulcsok készítéséhez fogunk. Így részben megoldódik majd a szerszámmiány.

Nem én vagyok az első, aki az anyagellátás kérdését veti fel. Van nekünk zökkenő, de ezt is meg lehet oldani. A napokban panaszkodott az anyagbeszerző osztály vezetője, hogy kisegítene bennünket az egyik aradi vállalat egy hiányzó nyersanyagával, de csak akkor ad belőle, ha mi cserébe most adunk. Szerintem helytelen megoldás. Az illető vállalatnak pillanatnyilag nincs szüksége számunkra nagyon hiányzó nyersanyagra. S mégse ad belőle, inkább hagyja heverni a raklárban.

Ha olykor fennakad az állás az anyagellátásban, s valamely vállalat segíteni tud, miért nem segít önzetlenül. Így mindjárt megoldódna számos vitás kérdés, ha több baráti segítség, segítőnkárás rejlene bennünk.

Nagymennyiségű gyűrűt használunk fel a motorok javításánál. E cserealkatrészt az aradi Otelul szövetkezet gyártja. S bizony nem valami jó minőségű. A napokban is egy Timpuiri Noi típusú stabil motort gyűrűztünk, mivel az Otelul gyártotta gyűrű nagyon lágy volt, a bejáratás után szét kellett szednünk a motort. Mennyi értékes munkaidő vész így kárba azzal, hogy egyes kooperációs vállalatok rosszminőségű cserealkatrészt küldenek.

Mi csatlakozunk a I. Ranghegy gyár felhívásához. Hogy a munkaidőt ésszerűbben, jobban kihasználjuk; számunkra technikai intézkedéssel akarjuk ezt megteremteni. Elsősorban is a nehéz fizikai munkát szeretnénk felosztani. Megvárni minden munkát, ugyanis a szerelőtér kibővíthető, s így sokkal könnyebb a motorok szállítása. E célra háromkerekű kiskocsikat készítettünk belső erőforrásból, ezekre tesszük rá a motorokat, szállítjuk a tehergépkocsik alvázához.

A traktorszerelőben a motorok ki- és beszerelése megkönnyítette végett egy újabb futódarut szereltünk fel. A motor-osztályon szellőztetőberendezés van szükség. Ezt is elkészítjük. Az asztalok a napokban kaptak egy három oldalas vastagsági gyalut, így nem kell többet más vállalatokhoz futkosni, ha a gépkocsik karosszériája asztalos munkáját el akarjuk végezni.

Egyesével mi abból az elvből indultunk ki, hogy a munkaidő jobb kihasználásának egyik legfőbb alapja a munkafeltételek megteremtése.

Batári Imre,
az IRUM gépjáratóközpont motor- és segédműhelyeinek mestere

CIGÁNSZERELM

Aradon vendégszerepel a nagyváradi színház együttese

Nem szükséges körülmenyesen bizonyítani, hogy a nagyváradi magyar színház előadásait mindig nagy érdeklődés előzi meg és hogy a megérdemelt siker nem szokott elmaradni. A Csárdáskirálynő aradi diadalutja után, amelyet csak a mostoha időjárás szakított félbe, a nagyváradi színház együttese azzal haladja meg a közönség elismerését és ragaszkodását, hogy új operettel jön városunkba.

Augusztus 13-án és 14-én a nyári színházban Lehar Örkölyt operettjét, a Cigányszerelmet mutatják be. Megértjük, hogy ezúttal az időjárás remélhetőleg lesz és a 140 tagú váradai együttes, újabb két, sokáig emlékeztető színházi estével ajándékozza meg az aradi közönséget.

Végezték a VI. Világifjúsági Találkozót

Százhúszonkét ország 131.000 fiatalja a felejthetetlen emlékek moszkvai napok után lélekben gazdagodva, békeharcos elszántságában meg erősödve, indul vissza hazájába. Őt világrész ifjainak szívében azonban tovább él a mag, amelyet elvettek: a világ fiataljainak egymás megismeréséből eredő testvériségének magja.

A VIT jelentősége azoknak a nagy igazságoknak felismerésében domborodik ki, hogy különböző világrészek, fajok és népek becsületes, dolgozó fiataljai egyformán éreznek és egyet akarnak: dolgozni, élvezni az élet szépségeit és örömeit. Ezek a nagy találkozókon világosabban látják, mint bármikor, hogy akik háborút akarnak, akiknek nem volt elég a második világháború 25 millió fiataljának pusztulása árán szerzett háson, azok egyformán ellenséges minden nemzet fiataljainak, beleértve saját népük ifjúságát is.

Azok a fogadalmak, amelyek az élet védelmére elhangzottak a VI. Világifjúsági Találkozón, különös jelentőséget nyertek a 800 éves Moszkva falai között. E fogadalmak egyre tovább terjednek a világ fiataljainak tudatában és évről-évre nővelik a békélabor nagy hadseregét. A moszkvai VI. Világifjúsági Találkozó csak úgy, mint a prágai, berlini, budapesti, bukaresti, varsói találkozások, betetőzött, hogy a faji, vallási, nyelvi különbözőségek ellenére, megvan a lehetőség az egyetemes cselekvésre. Betetőzött az ifjúság szilárd békékarát. A VIT olyan időszakban zajlott le, amikor az imperialista körök multévi kalandos próbálkozásainak kudarcát megmutatta, hogy minden politikai megterkedés ellenére győz a különböző társadalmi rendszert államok békés egymás mellett élésének elve. Ennek köszönhető, hogy az idei VIT-re több olyan nemzet ifjúsági csoportja és szervezete is elküldte megfigyelőit és képviselőit Moszkvába, amelyek az eddigi találkozókon nem képviselték magukat. Vallási szervezeteik, cserkész, természetbarát, szociáldemokrata, keresztény, ifjúsági csoportok megfigyelői érkeztek Moszkvába és bár a nyugati reakciós körök igyekeztek megakadályozni, hogy a különböző országok fiataljai részt vehessenek a VIT-en, mesterkedésük kudarcot vallott. Ezrével érkeztek küldöttek Moszkvába Angliából, Olaszországból, Franciaországból és más tőkes államokból.

Hazánkból mintegy ezer ifju utazott Moszkvába, ahol nemcsak szemlélték a határtalan optimizmust, élet- és békeigényt, lendületet, színt és szépséget árasztó ünnepeket, hanem méltó módon

képviselték a román nép és az együttilakó népek művészetét. Táncaikat, dalainak meghódították a VIT és Moszkva közönségét. A román ifjak az állandó vendégek kecskét fel. Más nemzetek ifjai, akik ismerkedni, beszélgetni, barátkozni jöttek. A jelentős sportsikereken kívül kinagasló eredményt jelentett az IMSZ énekegyüttesének bemutatkozása, amely Marin Constantinescu vezényletével előadott számaiért első díjat nyert a nemzetközi művészeti versenyen. A leányok ünnepe küldöttek a Tirnava-i leányok táncát mutatták be s a jelenlévők nagy elismerését érdemelték ki. A népviseletek bemutatóján Oltenia, Erdély és Moldova különböző vidékeinek színpompás népi viseletét vonultatták fel. A zeneszerzők versenyén aranyéremmel tüntették ki Radu Palade és Ileana Marinescu román zeneszerzőket.

A VIT küldöttek olyan nagyszabású kulturális és művészeti eseményeken vettek részt, mint a nemzetközi művészi versenyek, a Kremlemben rendezett bál, az összszövetségi nemzetközi kiállítás, a szovjet írók találkozója a világ fiataljaival, a főiskolásoknak a Lomonoszov egyetemét környező parkjában megrendezett karneválja. De ki tudna mindent felsorolni?

A tánc, a dal, szórakozások, az ismerkedés és barátság boldog napjai közben azonban megemlékeztek a második világháború áldozatairól s a tizenkét év előtti hírosimai eseményekről is. Országhatárokon és világrészeket át szálta a fogadalom: Soha többé Hárosimál! Együtt fogunk harcolni a nemzetközi fészültség enyhítéséért, a leszerelésért, az atom- és termomukleáris fegyverek ellátásáért, a békéért.

A küldöttek elbucsznak új barátaitól, új címek, nevek, feljegyzések sorokhoz a jegyzetfüzetekben. Távoli országokban készült ajándéktárgyak kerülnek a böröndökbe. A filmstúdiókban és laboratóriumokban már dolgoznak a nagyszabású, színes dokumentumfilmek, melyek a világra érdeklődő dolgozóknak pár hét múlva bemutatják a VIT lezajlott ünnepségeit. Még néhány nap és az ünnepi eseményekről zengő Moszkvában szívbontóan a tizenkét napra épített pódiumokat, elrakják a zászlók millióit, de a szívekben és agyakban ott élnek a napok felejthetetlen emlékei és a Lenin-ut mentén, szemben a moszkvai kikötővel, 52 hektáron ott zöldel az élet és barátság erdeje. Itt minden egyes fát 122 ország különböző nemzetiségű fia ültetett el. Szovjet gyermekek óvják, gondozzák a fákat, mint ahogy a szovjet nép is védi az egész világ reményességét: a békét.

A VI. Világifjúsági Találkozó eseményei

MOSZKVA. (Agerpres). TASZSZ:

A moszkvai Fesztivál küldöttei augusztus 8-án közéleti vezetősémmel és békeharcosokkal találkoztak. A találkozó részvevői felhívással fordultak az öt világrész fiataljaihoz.

A felhívás a Fesztivál részvevő ifjak meggyőződtek róla, hogy a szemléletes találkozókon szerteszórt mesterséges előítéletek és a bizalmatlanság légköre. A világ fiataljai a kölcsönös bizalom és megértés szellemében baráti szövetséget kötöttek.

A Fesztivál küldöttei figyelmeztették a világ fiataljait az emberiséget fenyegető háború veszélyére.

Mi, az idősebb nemzedék, jól ismerjük a háború borzalmait, tudjuk, milyen szenvedésekkel és áldozatokkal jár — hangzik a felhívás. — De még a hidegháború is — a háborús előkészületek, az óriási fegyverkezési kiadások és az életszínvonal süllyedése, az emberek tudatának bizalmatlansággal és gyűlölettel való megmetyezése, a levegő, a víz és az emberi szervezet atom- és hidrogénbombákkal való megmérgezése, elviselhetetlenné vált.

Figyelmeztetünk benneteket, egy pillanatra se felejtsetek el, hogy napról napra harc folyik a béke érő és a béke tőrő elemek között. Nem lehetünk biztosak a győzelemben, ha nem vetjük latba minden erőnket. Senki sem maradhat távol ettől a küzdelemtől.

Csatlakozzatok mindnyájan ehhez a harchoz, küzdjétek az első sorokban a békéért, mert a háború első sorban benneteket, fiatalokat sújt. Beszéljétek a Fesztiválról hazatérő fiatalokkal, töltsé meg tudhatjátok, hogy az összes népeket a közös békéért egyetemesen. Követeljétek a nukleáris kísérletek azonnali megszüntetését, az általános leszerelést. Egyesült erővel, kitalálóan és ifjú lendülettel küzdjétek a békéért!

A háború veszélye és a háborús előkészületek katasztrofális következményei megakadályozzák a tartós világbéke megteremtését. Küzdjétek a veszély ellen, a boldogságért. A béke az életet jelent!

A felhívást a többi között aláírták: James Endicott, a Béke Világátalancs alelnöke, Nyikolaj Tyihonov, a szovjet békevédelmi bizottság elnöke, Dennis Pritt, az angol békevédelmi bizottság elnöke, Ilja Ehrenburg, a Béke Világátalancs alelnöke, Jacques Denis, a DIVSZ főtitkára, Nyikolaj

Aradrajonban a Frumusen-i kollektivisták elsőnek fejezték be a búza cseplését

Távbeszélőn közölték a frumuseni Solidaritete kollektív gazdaság tagjai, hogy augusztus 9-én befejezték a kenyérgabona cseplését. A 277 hektár búzatermést rekordidő alatt cseplették ki. A számlálókórhól kitűnik, hogy búzából átlag 1750 kiló termelt hektáronként.

A betakarítási munkában teljesítményükkel kitűntek Gehel József és Schardi Ferenc brigádvezetők, valamint Ackermann József, Schlepp János, Hevesi Kálmán, Tischler Ferenc, Rada Petru, Jurj Maxim, Back János, Back Mátyás, Ackermann Katalin és András Ferenc.

Augusztus 23 előtti

Az ifjúsági részleg

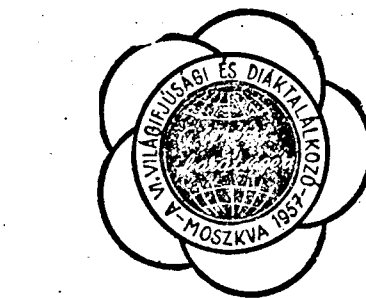
Ioan husz éves, születettől távol van, de ezt a távolságot pótolja némi képpen a munkában való elfoglaltsága.

— Hol lennék én — ha a történelem kereké nem így fordult volna — mondja — mert már gyermekkoromban vonzódtam a gyár után, de ez elérhetetlen lett volna számomra akkor...

Kissé elgondolkodik majd így folytatja:

— Edesapám meghalt a háborúban, anyámmal maradtunk. S bizony nagyon meg kellett dolgozni az életért az első évben. Azután mind könnyebben teltek a napok és 1951-ben már a szobai szakmai iskola tanulójának mondhattam magam. Igyekeztem is, mert sokat akartam tudni s tudásszerzést azóta sem lankadt.

Azt már Filó József mondja el róla, hogy mióta a gyárban dolgozik, letette a gépkocsivezetői vizsgát is — hadd legyen még egy szakma a kezében. Normáját naponta 15—16 százalékkal szárnyalja tul. Ezenkívül egyi

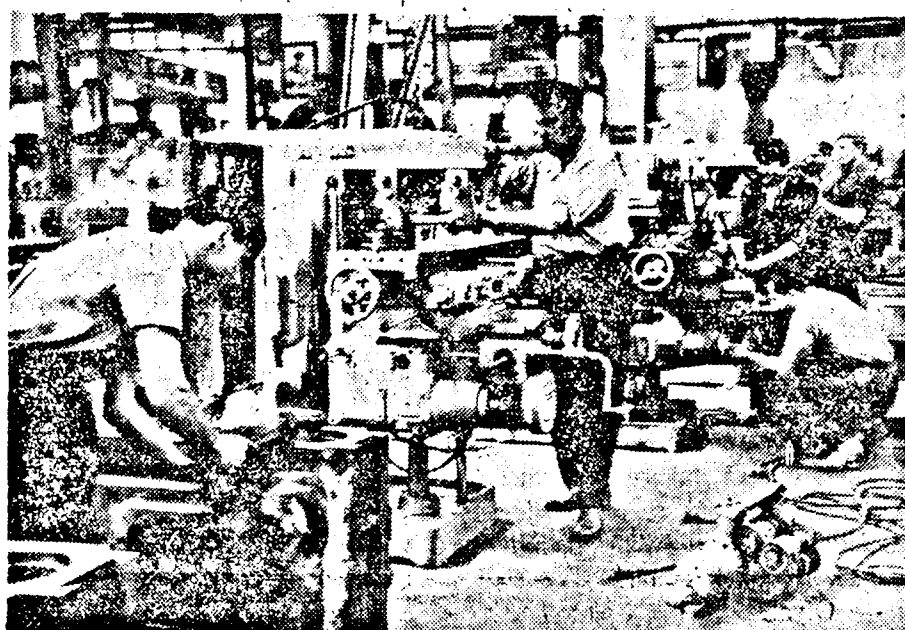

metropolita, Han Szer Ia, koreai oktatásügyi miniszter, Alexej Szurkov szovjet író, Nazim Hikmet török író, Raj Kapoor indiai filmrendező, Ljubov Koszmodemjanskaja, szovjet közéleti személyiség, E Mi Sziao kínai író, Alekszej Mareszjev, a Szovjetunió Hőse, Zinaida Gagarina, a szovjet nőbizottság alelnöke és mások.

MOSZKVA. (Az Agerpres. külföldi tudósítója jelenti.) Pénteken délután Mihail Dalea, az

KÉPES KRÓNIKA

Innen indult ki a versenyfelhívás

A I. Ranghegy gyár 2. számú szakszervezeti csoportjának szerelői augusztus 23. közönlésére versenyre hívták ki a marókat.

Képzünk a verseny indító szakszervezeti csoportot ábrázolja munkaközben.

Egy kis szakmai tanácsadó

Calinescu Traian, a G. Dimitrov gyár esztérgályosa, aki még ifjúmunkás s csak néhány éve, hogy szakmát tanult, de máris átadja szakmai tapasztalatát a legifjabb esztérgályosnak, Urlea Mihainak. Tudja, hogy milyen előnyös a szakmai tanácsadó a mesterség elsajátításában.

Ő is a kezdeményezők között volt. Tudta, hogy jó munkájával méltóképpen fogadhatja azt a napot, amely számára is megnyitotta az igazi élet kapuját.

Faragó György a harmadik Gyermekek között nem tudta milyen szakmát válassz. Csak később érelődött meg benne, hogy cipész lesz. Mióta a gyárban dolgozik, de különösen, amióta az ifjúsági részleg megalkult, nagyobb gondot fordít a minőségre és a megalkarítás terén is ért el eredményeket.

Beszélnem kell egy negvedikről is, mégpedig Hoffmann Eteláról, aki például pénteken már 11 órakor teljesítette napi tervadatát, és más munkához fogott. Ezzel csak érekelteni szeretném milyen lelkes munkát folyik itt augusztus 23. tiszteletére.

Hasonlóan jól dolgoznak a többiek is, akiknek nevét nem említettem meg. Főleg gyermekkoromban készült ebben a gyárban. Az ifjúsági részlegen a felsőrészeket szabják. Ez a 25 ifju 1200 pár gyermekcipő felsőrészt készít el naponta. Jöval többet, mint amennyit a terv előír. Fialatok, lelkesek, szorgalmasak és akarnak dolgozni. Valamennyiüknek új életet hozott a felszabadulás és méltóképpen akarják megünnepelni.

(b. z.)

ÉRTESÍTÉS

Aradváros néptanácsának végrehajtó bizottsága közli: A tartományi néptanács végrehajtó bizottsága által biztosított diák-ösztöndíjak iránti kérelmeket Arad város néptanácsának oktatási- és kultúrosztályához (néptanási épület, 99. számú szoba) augusztus 15-ig naponta 12—2 óra között kell benyújtani.

A kérvényeket a következő okmányokkal kell ellátni:

- Születési bizonyítvány.
- Erettiségi bizonyítvány az általános műveltséget adó iskolák végzettjei számára, technikus bizonyítvány a középfokú technikai iskolák végzettjei számára, állami vizsga bizonyítvány a pedagógiai iskolák végzettjeinél, végbizonnyitvány a munkásfakultások végzettjei részére, végbizonnyitvány és a különbbözi vizsga letételéről szóló igazolás (az Oktatásügyi és Közművelődésügyi Minisztérium 39.681—1957 számú rendelete alapján) a mesteriskolák végzettjei számára, valamint azon mesterek számára, akik elvégzték a technikai mesteriskolákkal egyenértékű nagyvállalatok mellett működő iskolákat.
- Orvosi bizonyítvány, melyet a diákpóliklinika, vagy ahol ez nem létezik, az egyesített kórhózház állít ki. A bizonyítványnak tartalmaznia kell az alábbi vizsgálatok eredményeit:
 - tüdő röntgenfelvétel,
 - Wassermann-reakció,
 - klinikai vizsgálat (belgyógyászat, fül- és szemészet, sebészet és ideggyógyászat).
- A középfokú technikai iskolák és a technikai iskolák végzettjeinek be kell mutatniuk a felsőoktatásra

szóló beosztásukat, vagy a munka mezején eltöltött időről szóló bizonyítványt.

e.) Őt lej beírátkozási díj befizetéséről szóló nyugta.

f.) Három 6x9-es fénykép.

Akik a fenti időpontig nem nyújtják be a szükséges okmányokat, nem vehetnek részt az ösztöndíj elnyeréséért tartandó versenyvizsgán.

Nézem ezeket a fiatalokat a Libertatea cipőgyár szabáosztályán. Milyen lelkesen dolgoznak. Közöttük sok régi ismerős fedezek fel, olyanokat akik már szerepeltek a napilapok hasábjain s olyanok is, akiket első ízben szölkált meg a riportér. Mert ok a megszólaltatásra bőven van, ezt mondta Filó József is az osztály mestere, erről tanuszkodnak az eredmények.

De kezdjük mindjárt a tegelejt. Az ifjúsági részleg még a tavasszal alakult meg, huszonöt ifju részvételével — ötlen idősebbek ugyan, de ezek is fiataloknak érzik magukat. A megalakulás után elhatározták, hogy méltó eredményekkel fogadják Augusztus 23-át, felszabadulásunk tizenharmadik évfordulóját. S még mielőtt leírnám az eredményeket szeretnék három ifjuról bővebben beszélni, életükről, sorsukról, hogyan alakult ki e tizenhárom esztendő alatt a jövőjük, mit is hozott számukra a felszabadulás?

Moldovan Ioan ezélt négy évvel került a gyárba. Azóta szorgalmattal elérte, hogy a legjobbak között emlegetik. Mestere nem csak azért szereti, mert öntudatosan, igyekezettel dolgozik, hanem azért is, mert minden érdekli, tanul, sohasem elégszik meg azzal, amit már tud.

TÖRÖK ISTVÁN:

Barna Mihály Marosváron lakik. Jó gazda, középparaszt, a legjobbak közül való. Alacsony, keskeny arcú ember, ritkuló ősz hajjal, szürke bajusszal. Élete derekán már tuljár. Csak a szeme villog, mint eszénként a réten a szentjánosbogár. Villog, kutat. Talán csupán a szeme mutatja bizalmatlanságát. Az apja példája jut eszébe. Mint ha hallaná intését: „Vigyázz a földre, mert olyan az, mint a futóhomok. Kicsuszik a lábod alól. Ha könnyelműen bánsz vele — vége, oda van és körömmel sem kaparhatod többé össze. Tegyel meggyekarót a széléhez és egy mákszemnyit se engedj át másnak. Lám, én a bank pénzével akartam meggazdagodni és hat hektárt elraboltak tőlem. Elárverezték. Így csak kettőt hagytok rád, ennyi maradt, vigyázz rá, mint a szemzed fényére!”

Vigyázott is Barna Mihály. Vigyázott, ugyanarra, hogy husz év alatt két hektárt vásárolt is. És most egymásra azon fáradoznak, hogy ő is lépjen be a közsébe, adja be a négy hektárt. Hogyisne, „szem minden talpalatnyi darabkát ismer, pusztakézzel szedegette ki a földből a tarackot. A meggyekarót is ő faragta ki, és mélyen leásta, de azért úgy, hogy arasznyira kiálljon a földből, hogy lássa mindenki. A két kö között négy hektár egy tagban a Barna Mihályé. Az övé. Senki másé. Senkinek oda még rálépni sem szabad.

Kérk hát, noszogatták, biztatgatták, hogy lépjen be. A földdel együtt. A földdel, mert másképpen be sem veszik. Ilyen a regulament. De akkor mit hagy a fiának? Bár a gyerek nem egyszer kijelentette, hogy nem tart igényt a kis vagyonkára, városi, tanult ember, kell is neki a föld. Biztosított az ő kenyere. De hát mit ért hozzá egy fiatal. A paraszt embert még a saját fia sem érti meg. Mit tudja ő, hogy minden barázdtól vére-veřejékké szűzöl a szűz, a nagyszűz, hiszen „egyedül az én verejékemből — azóta mondanak — minden lépésre jut egy-néhány csepp. Azért terem olyan jól”. Jól termelt, az igaz, jobban, mint a többi gazdák. Ezért féltette annyira.

Ebben az évben úgy látta, hogy a kollektívának szebb a termése.

Tegnap is arról beszélt neki egy városi munkás. Erről és még sok mindenről. Már rugott a feje a sok bizonygatástól, hogy a közsében azért jó, meg azért jó, még a buza vetéseket is megtekintették, összekészítették az egész határt. Azután azzal váltak el, hogy még „gondolkozik a dolgon”. Gondolkozik, immár egy éve, de tegnap este óta különösképpen. Sőt, még éjszaka is. Most is nyugtalan, hogy felébredt kora hajnalban. Mert ma korán kell. Megabrakolta a lovat, addig a felesége szalonnát sütött. Vására készültek. Acs községbe, hat kilométerre van a falutól. Csak úgy szakaszból. Sose tudja az ember, miibe botlik bele.

S mire elindultak, megvirradt. Mintha ezer szál piros pipacsot, csokorba kötve, az ég peremére tűzték volna. Eggett az ég keletén.

Szólamul ültek egymás mellett. A testes kerekarcú asszony szundikált. Rövid, husos lába az ülés alatt kalimpált, meglepően nagy ráncos keze élébe csuszott és a kiolt kölynyen táncolt a kecskirázás ütemére.

Barna Mihály nem aludt, az ut kétoldalán elterülő vetéseken phentette tekintetét és valahogy nem gondolt semmire. Semmi, de semmi nem jutott az eszébe. És ez jól esett neki. Pihent. Csak akkor rezzenett fel, amikor Hegyes János, a végszomszédja elhuzott mellette. A két fekete mén csak úgy röpítette a könnyű szekert. Gömbölyűek voltak a lovak, olyanok, mint a kerek alma. S ahogy ujjra kerekvágásba került a kocsi, Hegyes a felesége bízta a vezetéskét, ő maga pedig könnyedén leugrott és bevárt a Barna Mihályékat.

— Jóröggek!
— Neked is.
— A vásárba?
— Oda.
— Hát maga?
— En is.

Egy ideig ott lépdelt a kocsi első kerekével. Acsos léptekkel, a városi és falusi ember lépteinek keveréke volt ez. Feligyezt rá Barna is. Meglátta a világos dombok ujjait, a parkálót, a micsepakát. És megvalamit: a fejéje fordított arc majdhogynem kicsillant az ételtől. Szinte megfáradott. Kismúlt. Nem is állta meg szó nélkül.

— Egészen városias ember lettél... hanem, gyere fel, régen nem beszélgettünk. Hallom, iskolában voltál.

Megállt a két szekér.

— Inkább ülünk át a mienkre, jobban szeretem, ha kezemügyében van a gyeplő.

UP ÉLETT FELLE

Folyatták az utat.
— Zootechnikus vagyok, — magyarázta Hegyes Mihály — hat hónapig voltam iskolában.

Azután hozzátette:
— Allatnevelő.
— A jó. Te még fiatal vagy.
— A negyvenet taposom.
— En meg az ötvenhármát.

Hallgattak. Az utaszi fákön verebek marakodtak. Ki tudja, min vesztettek össze.

— Még mindig nem szánia rá magát, hogy közénk álljon? — kérdezte váratlanul Hegyes.

Hát már mindenki ezzel háborgatja. Még a végszomszédja is. Határozottan válaszolt, hogy lezárja a vitát.

— Nem.

— A felesége nem akarja?

— A feleségem? Nincs annak akarat. Arra hajlik, amerre én akarom. Minap is arról beszélt, hogy Tóth Marival, Kis Etellel, meg tudomisen kívül csirkét, libát, meg kacskát nevel. Ha belépek, Eltanácsolta már magát.

— Erttem. Szóval a fia nem egyezik bele?

— A fiám? Nem. En akarom megtartani a földet, neki, nézd, ki tudja, hogy lesz, egyszer hajléktalanná válhat és a földre még egy kunyhót is építhet.

— Hogy a tanult fia kunyhót építsen a földre? — kacagott jóízűen, teli tudósból Hegyes.

— Butaság? Most már látom én is, hogy az. De, nézd, Jani. Gondolkoztam én már sokat, de... nem állhatok oda a fiatalokkal egy sorba, versenyezni a kapálásban, kaszálabban... öreg vagyok én már.

— Szép csikókat, úszókat nevelt maga, Mihály bátyám.

— Neveltem! — nézett rá értelmenlül Barna Mihály. — De kit érdekel ez?

— Engem, — fogta komolyra Hegyes János a szót — mert ebben a pillanatban arra gondoltam, hogy mellettem elkelve egy segítés. Az én gondom a takarmánytermelés is. Olyan lucernát szeretnék termelni, legalább ötven hektáron, mint a magáé, az a fél hektár.

— Olyaf?

— Olyant bizony.

— Szép, ugye? — mosolyodott el Barna Mihály.

— Nagyon szép.

Már közeledtek a községhez.

— Ha segítségemre lenne, kétfeln olyan állatállományt teremtenék, hogy...

Hegyes János tovább magyarázott, kitérte a terveit. Barna Mihály csak most ébredt rá, hogy milyen más világban él ő, milyen nagy tervek szövegetnek az emberek, a házvégi szomszédja és jósejt neki, hogy most először, őt is beavatták a

„titokba”, hogy előtte is megvilágosodott egy nagy család törekvése. És ebben a családban neki is helyet szorítottak. Hát lehetséges? Vajon mások is gondoltak már rá? Eddig jutott gondolataiban, de amikor kezét szorították, csak ennyit mondott:

— Megkérdezem az asszonyt is.
— En pedig beszélek az elnökkel, mert egyedül nem győzőm.

Barna Mihályék délután visszatértek a vásárról. A felesége mézeskalácsot és alavicskát vásárolt. Régen is ezt hozták a gyerekek. Kiszállt ugyan már a fészekből, de ha meglátogattja őket, odaadják neki. Eláll az helekig, hónapokig is, ha kell. Mihályka szereti az édességet.

Mást nem vettek.

A gazda nyugtalanul járt-kelt az udvaron... Készer is kivette a lovat az istállóból, nézte, nézte, hosszasan elnézte, mintha mérlegelné, mennyit ér. Mintha bucsuzna tőle.

Mert a lovat is be kell adni.

Pókos az egyik lába, de áldott jószág. A megszakadást húz... A szekert is körül-körül járta, megmozgatta a kerekeket, majd lekapcsolta a vadonatúj hámlát, amit a múlt héten csináltatott és helyébe a régit, a rosszat tette. Maradjon meg a jó.

A pitvből az asszony bujt elő.

Barna Mihály a kocsi elé állt, nehogy a felesége észrevegye a cserét. Szégyelte magát. A testes asszony leült a kocsizékra.

— Te soha sem találsz dolgot a házban — mordult rá.

Az engedékeny asszony felállt.

— Jól van, no. De csak szálka vagyok a szememben — azzal besurrant a konyhába.

A hámlát gyorsan visszatette. Az újat, az erőset. Azután a boronát becipelte a kocsizékra, az eke mellé. Legyen egyhelyen. Ne mondják, hogy dugdosza a szerszámot. És amikor mindent „elrendezett”, bement a szobába, levelezte, lerugta a papucsa a lábáról és behajította az ágyba. Sok volt neki a mai nap. Hosszu volt. Fáradszó. Nemsokára elnyomta az álom.

Reggel arra ébredt, hogy kopognak az ablakon. Kiugrott az ágyból, félrehúzta a függönyt. Porfelhő gomolygott az utcán, a kollektíva teherrautója robbogott el, szállította a tagokat a földekre. Ettől kocogott az ablak. Utána jöttek a szekerek. Egy, kettő, három, négy... tizenhat. Megszámolta. Vidáman beszélgettek.

— Hiszen, ha fiatal volnék — sóhajtott.

Felöltözött. Fáradszó érezte magát, pedig sokat aludt, de sokat is álmodott. Az udvaron nagyot nyújtózott és nézte az eget: kék volt, átlátszóan kék. És milyen magas. Val

jon soha nem tudja meg az ember hány méter lehet? Milyen nagy is ez az ég alatti világmindenség és milyen kicsi az ember. És néha mégis nagyobb az ember gondolja a világnál.

Kocsi állt meg a ház előtt.

— Mihály bátyám! — kiáltotta valaki.

Megismerte a hangot. A Hegyes Jánosé volt. Gyorsan ajtót nyitott. Most már valahogy jobbkedvű volt. Átragadt rá Hegyes Jani életörme.

— Ha meg nem sérteném, a tanácsát szeretném kérni. A lucerna termesztéséről, vagyis arról, hogy hol terem meg, melyik földben. Maga is meri a határt. Jöjjen velem. Pár óra alatt visszajövünk.

— Hallod-e, héli — kiáltott be az ajtón — lásd el az állatokat élelemmel, nekem dolgom van.

Felült Hegyes mellé. Ez nem parasztszék, hanem féderes sárga koci.

— E jó. Ez nem ráz — mondotta maga elé.

A napfény előkötötte a határt. Gyenge szél simogatta a buza vetéseket. A magasan pacsipta trillázott, hosszán, fardhatatlanul, mintha fi zenék érte.

Hegyes szólalt meg.

— Beszéltem az elnökkel.

Barna Mihály meghökken. Mit mondhatott az elnök?

— Szeretne elbeszélgetni magával — folytatta Hegyes. — Ő is azt mondta, hogy „Mihály nagyot segíthetne rajtunk ha akarna”.

— Így mondta?

— Így.

Mindig becsülte Rácz Jósikát, az elnököt. Magakorabeli, jó gazda. Ő hat hektárral képtt be. Jóbarátok voltak. Talán egyedül ő tudja, mik érek én — gondolta. És hogy virágzik a keze alatti gazdaság!

Azután csend volt. A merz reggei, végtelen csendje. A keresztutnál szálalt meg Barna Mihály.

— A harmas dűlőben, még apám mesélte, az uraság kövér, hónaljig érő lucernát termesztett. Oda hajta.

— Akkor jobbra meggyünk — huzta meg a gyeplőt Hegyes.

— Dehogyan is... Add csak ide azt a gyeplőt, én jobban ismerem az utat.

A két fekete mén prűskölve, vágta kezdett a keskeny dűlőuton. Barna Mihály hajtott. Ugy ült a kocsin, gangosán, mint ahogy a többieket látta, akik reggelienként elhaladnak az ablaka előtt. Biztosan, buszkan, életörömmel. A gyeplő be kellett a tenyerébe. Sárga, új szíj-gyeplő.

Milyen jó is fogni.

Jang Cseng*)

Kivirult a vén fa (Részlet)

Hajam fehérebb, mint a hó,
Mért és a tél redőt arcomba? — kérde,
— A szél miatt,
A der miatt jarkó,
A halván év miatt, amit lelétem.

E percig már temérdek sőt megetttem,
De haj! kevés rizst hosszú életemben!
A boldogság piros zsardínok
At nem hevitett még soha —
A nincstelen nem várta még a jösuény
Világ, ennyijéle koldus-össény!

„Egyszerre éles szél jütült be,
S az ég felhőt mind elűzte.
Örömtűzek, rakéták közt ragyogoa
Uj Kina napja tűz letűnt bajokra,
S a múlt világa,
Mely elmerült az éjszakába,
Most úgy rémlik nekem,
Mint lázas álom, jöjtő jörtelem.

A rég letiprott szolgánép előtör
S a jölet most nevet red először,
Földtől hittel és reménnyel,
Biborban ég az új győzelmi fényjell!

Öreg vagyok,
De meg nem halhatok —
Az én eszem ne járjon még kőporsón,
Hisz oly parányit éltem és oly olcsón!
Ma nem kell még a szük halotti láda,
Jobb, hogyha egy jatorzsból nemsokára
Kis házat építek jeltűtő fiamnak,
S egy asszonyt is találak...

Amde annak
Asszony kell, kit ő odaszit ki társul!

A második fiam beállt a hadba.
A vörös listát kilettem a falra.
Ott van jeltiroa sok-sok érdeme,
Családom már be sem telhet vele!

A harmadik fiam ma gyárba jár,
Ipárt tanul. Ő bezzeg tudja már,
Hogy ilju Kinánk mindent arra tett jel,
Miként lesz dusbab, egyre több üzemmel,
S ki munkásnak beállt, az most az élet
Jegjobb és legdicsőbb útjára lépett...

Sok évig türtem: — rabdságom korában
A hitvány, szívtelen Du Zünt eladtam,
Ki Gjan zsidóny-barátja volt,
De ő is gyilkolt és rabolt,
Ősz hitvesem megölte,
S jaltunkba joszlogatni tört be...

Ezentul már nem ültök ő nyakunkon,
Es át sem léphet kis kapunkon,
Amelyre diszes, szép keretben
A győztes Mao Csung-tung képét szegsztem.

A már didergő vén jatorz tavasszal
Termékeny életet magasztal,
Piros otrágya diszben tündököl jel,
Busdób a lombja, már kéréduve zöldel,
Bizsergető, friss nedvek élelik...
Igy én is — sok-sok ezredév után.

Nem korhadok bédán, sután,
Nem kábit és butit az őst álom,
Hanem megijultan virágzom
Az előjövendő ezredévekig.

Azt mondják, Kina minden útján
A nép Pekinbe vándorol, —
Bár velük ünnepelethetnek, ahol
A két esztendő szabadság-dalát
Harsogja Kina, mint egy nagy család.

Be boldogan haladnék Mao nyomában,
S hazám — a földkerekségtől csodáltan —
Az öserőn át kapna friss erőre,
Magasra törne, izmosodna, nőne,
S én mind, mi bennem termő vágy maradt,
Kínának adnám, mely ma
Fejt erőt, épít, szánt, vet és arat!

FRANYÓ ZOLTÁN fordítása

*) Jang Cseng kínai költő 1914-ben született és 1932-ben fejeztet verseket írni. 1952-ben megjelent Jang Cseng új kötet a zászló címmel, melyben koreai élményeit és megfigyeléseit írta meg.

Alfred Margul-Sperber

Fűszálról álmodtam

Álmodtam, hogy minden jehér lett,
Akar az északsark jehér tele,
De nem hullt hó és jég nem recsegett,
Csak álom sodort zord, zimankós tél fele.

E jehér táj végtelennek tűnt
S mindenkitől elhagyottnak, üresnek
Es semmi egyebet meg nem tört,
Mint jehér jeledést és jehér csendet.

Am mégis egy kis zöld fűszál
Csak kisrajad bátran e sivatagban
Es egyetlen tanúnak kiáll,
Hadd lássák: az életér lankadatlan.

Fázékonyan, reszketve lang
Az élet reményének zöld színében
De éledést, mozgást jelent
Fakadó tavaszi derűként nekem.

Erzem, hogy e kis fűszálból drad
Felém a bizalom S jött az üzenet.
Hogy nincs már tele a világunk
S a komor hald nem győz az élet jelett

RASKAI MIKSA fordítás

KACSÓ SÁNDOR:

VAKVÁGÁNYON

● Állami Irodalmi és Művészeti Kiadó, Bukarest ●

A Vakvágányon az erdélyi irodalom „hőskorából” való. („Hőskor-nak” nevezi az irodalomtörténet az 1920. évek erdélyi irodalmát). Írója akkor huszonhat éves volt. „Az 1920-as évtized első éveit akartam megrajzolni s már az 1926—27-es években, mert akkor irtam a regényt, amelynek kiadására csak 1930-ban s akkor is csak a szerző költségére vállalkozott a Brassói Lapok — mondja művéről Kacsó Sándor. Sok szempontból érdemes volt újra kiadni a Vakvágányt. Először talán azért, mert mai irodalomtörténet-szeink sokszor hivatkoznak rá, mint az új realizmus egyik öspéldájára. S másodsor talán azért, amit a szerző is mond előszavában: „A regény hibáival együtt tükrözi azokat az éveket, amelyekről szól és azokat is, amelyekben íródott”. A nemzeti elfogultság és túlzás, a sovínizmus elleni iria könyvét az ifjú hirlapíró. Ma Kacsó látja, hogy műve milyen hibákkal jelent meg. Így vall arról az új kiadás előszavában: „Egy ilyen történelmileg jelentős bármilyen rövid korszak hiteles írói tükrözése széles áttekintést, a történelmi mozgató erők és a társadalmi viszonyok mely ismeretét és átérzését követeli meg. A Vakvágányon írója lényeges dolgot látott meg, de nem látta meg egész szélességében és mélységében ennek a lényeges dolognak az osztálytársadalomba nyúló gyökereit. A nacionalizmust egyszerűen a mult rossz hagyományának tartotta, amely egyes társadalmi osztályok kihasználának és felhasználának a maguk érdekeinek megelégedésére, de nem

látta világosan a nacionalizmust szülő osztályérdekeket”. A Vakvágányon írójának figyelmét nem kerülte el a munkásosztály forradalmi erjedése. Az író ezt mondja erről: „Birtók Bér, a regény főhőse képviselői, de nem találkozik magával a forradalmi mozgalommal”. Ezt a részt — amint mondja az író — az új kiadásból teljesen kihagyta. Majd így jellemzi művét: „A faluba való menekülés s a paraszti sorba való visszahullás vágyának már-már beteges tünete aztán rányomta bélyegét más vonatkozásokban is a regényre. A falu forró szeretele mögül kikandál a város és a falu szembeállításának narodnyik szemlélete s ebben a szemléletben a falusi osztályharc eljelenítelenedése, vagy ellenkezője, kifejezetten irodalom-estléki vonatkozásban pedig ott hordja a regény e szemlélet vetületét a túlságosan lírizáló stílusban, a realista ábrázolás rovására merő stílus-romantika dicomáiban, impresszionista képében”. (Ezeket a szerző húzásokkal és átfogalmazásokkal próbált segíteni). A Vakvágányon második — tehát mostani — kiadásához segített az olvasót, hogy végre tisztán lássa az elmúlt két évtized romániai magyar irodalmának számom problémáját. Szorosan kapcsolódik Kahaná Mózes Hat nap és a heledik, Szilágyi András két regényének, Asztalos, Nagy István, Szentimre és a többiek régi műveinek újra kiadásához. A már eddig megjelent kötetek — és az ezután megjelenők

— lényegesen hozzájárulnak „haladó hagyományaink” megismeréséhez és a mult helyes értékeléséhez. — (nes)

Mozsik

A Szovjetunió Állami Külföldi Irodalmi Könyvtára most tette közzé kimutatást a könyvtár világjáról. E szerint kétféle könyvet kezelnek. Nyolcvan nyelven olvashatók itt a világ legjobb könyvei.

A könyvtár számos incunabulumot (ősnymtatványt) és ritkát (könyvritkaságot) őriz. Így „első kiadásuk” van Erasmus, Boccaccio, Patrarca, Newton, Voltaire, Diderot, Lessing, stb. műveiből. Gazdag a Shakespeare gyűjteményük is. A nagy drámaíró idegen nyelvekre fordított művei és a róluk szóló irodalom majdnem hat-ezer kötetet tesz ki.

Veronica Porumbacu, a neves román költő, József Attila fordítója, Vörösmarty: Csongor és Tünde-jét és 30 egyéb költeményét fordítja románra.

Amerikában Harry Wells tollából érdekes könyv jelent meg Ivan Pavlovról, a neves szovjet tudósról. A könyv címe: „Pavlov és a tudományos pszichológia és elmegyógyászat”.

Gluseppe Petronic olasz író, aki tavaly hazánkban járt, nemrég olasz nyelvre fordította Eusebio Camilar: Fergeteg című regényét.

A szovjet párt- és kormányküldöttség látogatása a Német Demokratikus Köztársaságban

BERLIN. (Agerpres). TASZSZ.

Az NDK-ban látogatásban lévő szovjet párt- és kormányküldöttség csütörtökön délután virágkoszorút helyezett el a német szocialisták síremlékénél a Friedrichsfeldi temetőben. A koszorúzásnál jelen voltak: N. Sz. Hruscsov, A. I. Mikoja, a szovjet párt- és kormányküldöttség többi tagjai, valamint a Német Demokratikus Köztársaság párt- és államvezetői.

A Friedrichsfeldi temetőből a szovjet párt- és kormányküldöttség a Treptow parkba ment, ahol koszorút helyezett el a háborúban elesett szovjet katonák emlékművére.

A szovjet párt- és kormányküldöttség ezután megtekintette Berlin nevezeteseit. A küldöttség kíséretében volt F. Ebert, Nagy-Berlin főpolgármestere és H. Hensellmann főépítész. A küldöttség ezután megtekintette a Sporthalle-ban az építészeti kiállítást.

Augusztus 8-án este a küldöttség két csoportra oszva körutra indult a Német Demokratikus Köztársaságban. Az első csoport — N. Sz. Hruscsov, A. A. Gromikó, V. V. Grisin, V. O. Szemcsaszinij és G. M. Puskin elvtársak — gépkocsin Eipcsébe mentek. A második csoport — A. I. Mikoja, P. N. Kuminov, I. V. Szpiridonov és Z. V. Mironova különvonattal Sassnitz városba utaztak.

STRALSUND. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

Anasztasz Mikoja, Pjotr Kuminov és a szovjet párt- és kormányküldöttség más tagjai utazást tettek a Német Demokratikus Köztársaság északi tartományaihoz. A csoporttal együtt utazik Otto Grotewohl is.

A szovjet vendégek külfönvona augusztus 9-én Sassnitz városba érkezett. A küldöttség itt ellátogatott egy nagy haláldolgozó kombinátba. Anastasz Mikoja és a szovjet párt- és kormányküldöttség többi tagjai

megtekintették a kombinátot és szívesen elbeszéltek a munkásokkal. Ezután nagygyűlés volt, ahol Anastasz Mikoja beszédet mondott.

A szovjet párt- és kormányküldöttség tagjai ezután gépkocsin Stralsundba utaztak, ahol megtekintették egy hajógyárat. A vállalat munkaközössége lelkes fogadtatásban részesítette a szovjet vendégeket. A hajógyárban éppen akkor bocsátották vízre az „Océán” nevű hajót.

Nagygyűlés Lipcsében

LIPCSÉ. (Agerpres). — TASZSZ.

Augusztus 8-án későn este Lipcsébe érkezett a szovjet párt- és kormányküldöttség tagjainak és a csoportja, amelyben N. Sz. Hruscsov, A. A. Gromikó, V. V. Grisin, V. O. Szemcsaszinij és G. M. Puskin elvtársak vettek részt. Velük együtt érkezett meg a városba W. Ulbricht, Németország Szocialista Egységpártja KB első titkára. A késői órák ellenére a szovjet vendégeket nagy tömeg fogadta az utcákon.

A Dimitrov téren és a környező utcákon tiszta és rendezett gyűlést rendeztek. A gyűlésen 1934-ben lezajlott a híres Dimitrov-per, a lipcsei vállalatok Kék kezelésébe ült.

töltött, vörös karszalagok munkásokkal együtt szorították fel.

A szovjet vendégeket és a társaságban lévő Walter Ulbricht-et az egybegyűlések nagy élénkezéssel fogadták. Ezután rövid gyűlés zajlott le. P. Fröhlich, Németország Szocialista Egységpártja tartományi bizottságának titkára üdvözölte a szovjet vendégeket, tolmácsolta Németország Szocialista Egységpártja tagjainak, a Lipcsé tartományi munkások, parasztok, értelmiségiek és a többi dolgozók szíves üdvözlését. Ezután Beck, a munkásoktagok parancsnoka jelentette Hruscsov elvtársnak: augusztus 8-án, a szovjet küldöttség Lipcsébe érkezésének napján ez a

jelszó: „Eljen a német-szovjet barátság! Eljen a szocializmus ügyéért vívott közös harcunk!”

N. Sz. Hruscsov a mikrofonhoz lép. Az egybegyűlések viharos élénkezéssel fogadják, orosz és német nyelven kiáltják: Druzsba — Freundschaft — (Barátság).

N. Sz. Hruscsov a szovjet párt- és kormányküldöttség nevében köszöntet mond a küldöttséghez intézett meleg baráti szavakért.

A továbbiakban méltatja a Német Demokratikus Köztársaság munkások, parasztok és értelmiségiek munkásságát, az egész szovjet nép összeforrtaságáról a Szovjetunió Kommunista Pártjával és a szovjet és a német nép megengedhetetlen barátságának óriási szerepéről a világ béke ügye szempontjából.

N. Sz. Hruscsov szavait az egybegyűlések többször viharos tapsal és helyeslő felkiáltásokkal szakították félbe.

A beszéd elhangzása után a Szabad Német Ifjúsági Szövetség nőtagjai virágkoszorúkat nyújtottak a szovjet vendégeknek.

A gyűlés befejezése után a szovjet küldöttség a lakosság hosszas tapsközpontjában elindult a számukra fenntartott szállásra.

Török csapatösszevonások a sziriai határon

DAMASZKUSZ. (Agerpres). —

Mint az Ar-Raj Al-Amn omni lap jelenti, a sziriai határon mintegy 3000 —3500 főtörök csapatokat vonnak össze. A török csapatok 50 tankkal és páncélautóval rendelkeznek.

A Marcinelle-i bányakatasztrófa évfordulója

BELGIUM KOMMUNISTA PART-

JANAK FEELHIVASA

A belga közvélemény ezekben a napokban emlékezik meg a Marcinelle-i (Charleroi szénmedence) bányakatasztrófa első évfordulójáról. A katasztrófa során, mint ismeretes, 262 ember és külföldi bányász vesztette életét.

Belgium Kommunista Pártja ezalálalomból felhívást bocsátott ki amelyben a többi között kéri a szénbányák nacionalizálását.

A lapok közlése szerint a katasztrófa okainak megállapítására alakult külön Kormánybizottság befejezte munkáját. A bizottság jelentését még nem tették közzé, de már számos információ jutott lapok, s így a közvélemény széles körének tudomására. Lapjelentések szerint a bizottság többségének — kivéve a bányatulajdonosok képviselőit, — az a véleménye, hogy a Marcinelle-i bányakatasztrófa a munkabiztonsági felszerelés rossz állapota és az évtizedek óta fel nem újított régi bányafelszerelés okozta.

Ki fizeti az algériai háború költségeit?

PARIZS. (Agerpres). —

A francia kormány vita után megszavazta az ország 1958. évi költségvetését. Mint már jelentettük, a költségvetés 600 milliárd franknyi megtakarítást irányoz elő. Ennek legnagyobb részét a társadalmi célokat szolgáló kiadások csökkentéséből akarják létrehozni. Az új költségvetés az eddigieknél sokkal kisebb alapokat fordít az építészeti, oktatási, egészségügyi és a közegészségügyi minisztériumok céljaira.

A költségvetés megszavazását hosszas vita előzte meg, amelynek

A japán külügyminiszter sajtónyilatkozata

TOKIO. (Agerpres). —

Icuro Fuzsijama, japán külügyminiszter egy sajtóértekezlet alkalmával kijelentette, hogy Japán a Kelet és Nyugat közötti ideológiai különbségek ellenére is békésen együtt létező a Szovjetunióval és a Kínai Népköztársasággal.

Fuzsijama ugyanakkor hangsúlyozta azonban azt is, hogy Japán külpolitikája az USA-val szoros kapcsolatokat alapoz. A japán külügyminiszter kijelentette, hogy a japán kormány jelenleg nincs abban a helyzetben, hogy diplomáciai kapcsolatokat létesítsen a Kínai Népköztársasággal s hogy ez a kérdés a közeljövőben még nem kerül sorra.

NÉHÁNY MONDATBAN

★ Szuvanna Fuma, Laosz miniszterelnök-jelöltje, augusztus 8-án a Nemzetgyűlés elé terjesztette az új kormánytervezetet.

★ A. Zapotocky, a Csehszlovák Köztársaság elnöke, augusztus 8-án fogadta a sziriai kormány Prágában tartózkodó küldöttségét. A küldöttség vezetője Haled Azem államminiszter és horvát elvtárs. A sziriai küldöttség a nap folyamán felkereste V. Siroky miniszterelnököt is.

★ A Kínai NK és az USA genfi nagykövetei augusztus 8-án tartották 69. ülésüket. A két nagykövet szeptember 12-re tűzte ki legközelebbi ülésének időpontját.

★ A londoni zöldség- és gyümölcs-piacok dolgozói augusztus 7-én tartott nagygyűlésükön elhatározták, hogy visszautasítanak minden kompromisszumos javaslatot és tovább

folytatják a már közel egy hónapja tartó sztrájkot.

★ Larnaca-ban (Ciprus) augusztus 8-án három órási sztrájkot rendeztek, mert a brit hatóságok bezárták a város kereskedelmi kollégiumát. A diákok az utcákon tüntetve követelték a kollégium megnyitását. A rendőrség letartóztatott 4 diákot és három diákleányt — köztük a polgármester leányát.

★ Nagoya vidékén (Japán) az utóbbi napokban az erős felhőszakadások katasztrófális méretű árvízket okoztak. Három ember életét veszítette, több mint 22 000 házat elöntött a víz. Nagy kiterjedésű víz alá kerültek a szántóföldek.

★ A kémkedéssel vádolt Vladimir Vesely, a csehszlovák televízió volt kommentátora perét augusztus 8-án Prágában letárgyalták. Vladimir Veselyt 25 évi börtönbüntetésre ítélték.

Az Arab Liga megvitatta az omani helyzetet

KAIRO. (Agerpres). — TASZSZ.

Az Arab Liga politikai bizottsága augusztus 8-án Kairóban ülést tartott és megvitatta az omani helyzetet. Az arab országok képviselői eszmecserét folytattak arról, hogy az Oman elleni imperialista agresszió ügyét az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé terjesszék. Ugy döntöttek, hogy a

kérdést augusztus 10-én tovább tárgyalják. Erre az ülésre meghívták El Harsy-t, az omani imám képviselőjét.

A politikai bizottság meghallgatta a yemeni küldött közlését, az ország határain elkövetett újabb angol agresszióról. Az angolok Yemen elleni agressziója egyik láncszeme az Oman elleni intervenciójuknak.

Az Egyesült Államokban aggodalmat vált ki az arab országok álláspontja az omani kérdésben

KAIRO. (Agerpres). — A TASZSZ

jelenti: „Al-Gumhuria” washingtoni tudósítója közli, hogy az Egyesült Államok igyekeznek meggyőzni azt, hogy a Biztonsági Tanács megvitatja az omani eseményeket, amelyet az arab országok fel akarnak vetni. A tudósító szerint az amerikai vezetők attól tartanak, hogy az omani

imperialista agresszió kérdésének vizsgálja az egész világon fokozni fogja a nyugatellenes hangulatot. Az Egyesült Államokban — hangsúlyozza a lap tudósítója a továbbiakban — aggodalmat vált ki az arab országok álláspontja, amelyben határozottan elítélik az omani angol agressziót és kijelentik, hogy támogatják az omani nép felszabadító harcát.

A végsőig harcolunk szabadságunkért

Az omani imám nyilatkozata

KAIRO. (Agerpres). —

Galeb Ben Ali Omani imámja nyilatkozatot adott a MEN hírgyűléseknek. A jelenlegi omani helyzettel kapcsolatban az imám kijelentette, hogy a nemzeti erők feltartóztatják az agresszorokat és elszánt elhárításuk, hogy a végsőig harcolnak a szabadságuk és teljes függetlenségük kivívásáért. Elmondta, hogy az agresszorok szörnyű kegyetlenségeket hajtanak végre, öregeket, nőket és gyermekeket gyilkolnak, elpusztítják a békés városokat és lakóházakat. Az imám hangsúlyozta, hogy országát az angol imperialisták kétségbevonhatatlan agressziójának áldozata. —Anglia azért küldte ellenünk fegyveres erejét, hogy megakadályozza elrabolt jogaink visszaszerzését, amiért mi elszántan küzdünk.

A továbbiakban Galeb Ben Ali kijelentette: a számbelileg és fegyverzetben fölényben lévő imperialisták elleni kemény harcban sokoldalú segítségre van szükségünk. Szükségünk van az arab népek és a szabadságot, jogot és békét védelmező összes népek támogatására.

Arra a kérdésre, hogy milyen körülmények között lehetséges a tűz megszüntetése Omanban, az imám azt válaszolta: „Nem fogadunk el más feltételt, mint azt, hogy az agresszor ismerje el teljes függetlenségünket, amit a múltban szerződés biztosított és megerősített”.

A jugoszláv-vietnámi tárgyalások a kölcsönös megértés jegyében zajlottak le

BELGRAD. (Agerpres). —

Mint a Borba jelenti, Josip Broz Tito, a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság elnöke és Ho Si Minh, a Vietnámi Demokratikus Köztársaság elnöke augusztus 8-án részt vettek a hivatalos jugoszláv-vietnámi tárgyalásokon. A lap hangsúlyozza, hogy a tárgyalások a kölcsönös megértés és a szívélyesség légkörében zajlottak le. A két fél a tárgyalások során annak az óhajának adott kifejezést, hogy új kapcsolatokat létesítsen és fejlesszen ki, s megerősítse a két ország barátságát és együttműködését.

BELGRAD. (Agerpres). — Mint a Tanjug hírgyűlése jelenti, Ho Si Minh, a Vietnámi Demokratikus Köztársaság elnöke, augusztus 9-én elutazott Jugoszláviából. Ho Si Minh J. B. Tito, a Jugoszláv SZNK elnöke és más jugoszláv államfőket kísérték ki a repülőtérre.

A polai repülőtérén díszes sorakozott fel. Eljuttatták a Vietnámi DK és a Jugoszláv SZNK állami himnuszát.

Ho Si Minh elnök rövid beszédében köszönetet mondott Tito elnöknek és feleségének a szívélyes fogadtatásért.

Ho Si Minh elvtárs Tiranába érkezett

TIRANA. (Agerpres). — Az ATA

jelenti: Ho Si Minh, a Vietnámi Demokratikus Köztársaság elnöke augusztus 9-én Tiranába érkezett. Ho Si Minh-barát látogatást tesz az Albán Népköztársaságban. Ho Si Minh és a kíséretében lévő

személyek a tegnapi nap folyamán látogatást tettek az Albán NK Minisztertanácsán és az Albán Munkapárt Központi Bizottságánál. A vendégek meglátogatták Hadzi Lejit, az Albán Népköztársaság Népgyűlése Elnöki Tanácsának elnökét is.

Ebben az évben a nyári hónapok egyáltalán nem jelentenek „holt-szezon” a külpolitikában. A nemzetközi élet egyik eseménye követi a másikat és a krónikásnak nincs könnyű feladata, ha ki akarja emelni közülük a legjelentősebbeket.

Az elmúlt hét nemzetközi eseményei közül elsősorban is egyes

vezető államfőket külföldi látogatásait

kell megemlítenünk.

Ho Si Minh, a Vietnámi Demokratikus Köztársaság elnöke lengyelországi és Német DK-beli látogatása után a Magyar Népköztársaságot kereste fel és jelenleg — a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaságban tartózkodik. Ho Si Minh elnök tárgyalásai hozzájárulnak a szocialista országok egységének szorosabbra fűzéséhez, az egész világ békéjéért folyó világméretű harc sikerének biztosításához.

Nagy jelentősége van annak a találkozóknak, amelyek augusztus első napjaiban, népköztársaságunkban kerültek sor a Szovjetunió Kommunista Pártja KB és a szovjet kormány, valamint a Jugoszláv Kommunista Szövetségi KB és a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság kormány küldöttjei között. Az N. Sz. Hruscsov és J. B. Tito vezette küldöttségek megerősítették egybevágó véleményüket a jelenlegi nemzetközi

helyzet alapvető kérdéseiben” és „hangsúlyozták, milyen rendkívüli fontossága van annak, hogy minden eszközzel megerősítsék az egységet és testvéri együttműködést a kommunista és munkáspártok között, az összes szocialista országok népei között, az egész világ bekezegető és haladó erők között és megszilárdítsák a nemzetközi munkások mozgalom egységét”.

Szükségtelen bővebben fejtegetni, mekkora jelentősége van ennek a találkozásnak és az azon megmutatkozó nézetazonosságnak, annál is inkább, mivel az imperialista körök mindent elkövetnek annak érdekében, hogy szembeállítsák Jugoszláviát a Szovjetunióval. E körök mesterkedésére mért komoly csapást jelent a szovjet-jugoszláv párt- és kormány találkozó, mely a szocialista tábor egységének további erősödését szolgálta.

Igen nagy fontossága az egész világ békéje szempontjából a szovjet párt- és kormányküldöttség jelenlegi látogatása a Német Demokratikus Köztársaságban. Hiszen — amint ar-

ra N. Sz. Hruscsov elvtárs, a szovjet párt- és kormányküldöttség vezetője, a Népi Kamara ülésén rámutatott — a béke és a biztonság megszilárdulása szempontjából kivételesen nagy jelentősége van a szovjet és a német népek közötti kölcsönös barátságának és egyetértésének.

Kétségtelen, hogy a most folyó szovjet-keletnémet tárgyalások még szorosabbra fűzik majd a két ország közötti kapcsolatokat.

A Szovjetunió újabb hangzottatta: a német kérdést csak maguk a németek oldhatják meg és teljes támogatásról biztosította a Német DK július 27-i — egy német konföderáció megalkotására vonatkozó — javaslatát. Hruscsov elvtársnak az a kijelentése, hogy „ha a Német Demokratikus Köztársaság agresszió áldozata válna, a Szovjetunió és a többi szocialista ország segítségére sietnek és védelmeznék fogják szabadságát és függetlenségét” — kétségtelenül gondolkodásra készteti majd az „erős kéz” politikájának legmeghatározóbb híveit is.

A népek közötti békét szolgáló látogatások és találkozók mellett a közvélemény érdeklődését egészen más, jltta események is foglalkoztatják, melyek komoly gondot okoznak minden bekezegető, becsületes szándéku embernek.

Az Oman elleni angol agresszió

múltán nyugtalanítja a világközvéleményt, hiszen újabb, könnyen vesélyessé válható háborús tüzészket jelent. Ezért emelik fel olyan határozott tiltakozó szavakat a békeszerető országok, — elsősorban a közvélemény érdekelt arab államok — Anglia barbár agressziója ellen, mely kétségbeesett kísérlet arra, hogy a feltartóztatathatatlannal bomló felbomló brit gyarmatrendszer létét ideig-óráig meghosszabbítsák.

Az omani felkelők, akik népek szabadságáért harcolnak, hőiesen szállnak szembe az angol szárazföldi csapatok nyomásával, — ahogyan dacolnak a barbár légitámadásokkal is. Az omani események végéig még nem lehet előre látni, az azonban bizonyos: az angolok durva bántalmazása egy szabadságáért küzdő nép jogos harcába az elnyomás ellen, semmiképpen sem járul hozzá a Nyugat amugy is gyenge népszerűségének fokozásához a Közel- és Közép-Kölelen.

Dulles amerikai külügyminiszter legutóbbi cinikus kijelentése, — melyet az omani imámnak az Egyesült Államokhoz intézett közbenjárás kérésével kapcsolatban tett — az tudniillik, hogy „az Egyesült Államoknak nincsen szándékában kellemtelenségeket okozni Angliának az omani térségben” — újabb éles fényt vet arra, hogy a nyugati „szabadság” bajnokai milyen „rugalmasan” értelmezik a népek szabadságához és függetlenségéhez való jogát.

A hosszú hetek óta nem sok sikerrel folyó

londoni leszerelési tárgyalások

utolsó szakaszukba érkeztek. A leszerelési albizottság a napokban hozza nyilvánosságra jelentését az albizottság munkájáról. Anélkül, hogy előre vágnánk a jelentésnek, már most is megállapíthatjuk, hogy az albizottság nem váltotta valóra azokat a várakozásokat, melyeket a derültök a bizottság munkájához fűztek. Az a tagadhatatlan szálka, amely az albizottság jutott, a nyugati hatalmak — elsősorban az Egyesült Államok — merev, ésszerűtlen álláspontjának „köszönhető”.

Anélkül, hogy az albizottság munkájának részletesebb elemzésére kitérnénk, le kell szögeznünk, hogy az Egyesült Államok és partnerei — hiszen régi taktikájukhoz — most is vagy elzárkóztak az általuk korábban ajánlott és a Szovjetuniótól időközben elfogadott szempontok jóváhagyásától, vagy teljesen elfogadhatatlannal feltételekhez kötötték egy-egy javaslat elfogadását.

A Dulles külügyminiszter által legutóbb előterjesztett, a „meglepetésszerű támadások elhárítását” célzó úgynevezett „légi ellenőrzésről” szóló „mentőjavaslat” tisztán propagandisztikus célokat szolgál, — meghozzá elég rosszul. Amint arra V. A. Zorin, a Szovjetunió megbízottja rámutatott: az amerikai javaslat az ellenőrzés kérdését állítja előtérbe és teljesen elhanyagolja a tulajdonképpeni főkérdést, a leszerelést. Pedig „az ellenőrzés egymagában, vagyis a le-

szereles megoldására vonatkozó konkrét intézkedésektől elszigetelten, nem oldja meg az alapvető feladatot: az atomháború veszélyének elhárítását, a hagyományos fegyverzet és a fegyveres erők érezhető csökkentését”.

A Dulles-féle javaslat átlátszó volta különben abban is megmutatkozik, ahogyan az amerikai küldöttség az „ellenőrzési övezeteket” megállapította. Az övezetek között ugyanis nem szerepel Észak-Afrika, a Közel-kelet, Pakisztán, Japán és egy sor más állam, ahol az Egyesült Államoknak és partnereinek hatalmas támaszpontjai vannak. Így az egész javaslatot joggal tarthatjuk csupán porhintésnek, kísérletnek arra, hogy meggyőzze a világ híszékeny közvéleményét és azt a látszatot keltsen, mintha az Egyesült Államok valóban óhajtaná a leszerelést és a békét.

A széles tömegeket azonban egyre kevésbé lehet meggyőzni az ilyesféle propaganda-fogásokkal. Az elmúlt héten a hírosimai barbár atomtámadás tizenkettedik évfordulója szolgálatott alkalmat arra, hogy a világ népei ismételtelen felemeljék szavukat a „hideg” és „meleg” háborúk előkészítői és vámszedői ellen.

„Az emberiség nem fogja megengedni a hírosimai atomgázok megismétlődését!” — ez a színdar elhatározás — a népek tulajdonképpeni főkérdése, a leszerelést. Pedig „az ellenőrzés egymagában, vagyis a le-

Szabó Mária